

[Willesen.]

eller hans Parti kunde dele den principielle Tankegang, der laa bag vore Ændringsforslag: at man af de fælles Midler ikke havde Lov til at støtte enkelte Sider af Samfundslivet, skal jeg kun sige, at han afslører netop den principielle Forskel i vor Opfattelse. Denne principielle Forskel er tilstrækkelig Begrundelse for disse Ændringsforslags Fremkomst, idet vi hævder, at de fælles Midler har Staten Lov til at anvende til fælles, statsnødvendige Opgaver. Dette skal jeg imidlertid ikke uddybe nærmere, det har jeg saa ofte præciseret, og jeg skal kun gentage det til yderligere Bekræftelse.

Naar det ærede Medlem saa hævder, at det finansielle Resultat er latterligt, vil jeg gøre opmærksom paa, at dette er kun, hvad vi tænkte os som en Begyndelse. Selv om et saadant Synspunkt netop vil faa Haarene til at rejse sig paa det ærede Medlems Hoved, hævder jeg — jeg understregede det ogsaa i min Indledningstale —, at det, vi først og fremmest lagde Vægt paa, var det moralske Princip, som er sat frem her efter vor Opfattelse. Og naar det ærede Medlem hævdede, at det var en anarkistisk Tankegang, der laa bagved, synes det mig netop, at hele den Urskov af Bevillinger af enhver Art, som Finansloven er fyldt med, snarere tyder paa finansielt Anarki. Den faste og klare Linie, ogsaa i Forholdet mellem den enkelte og Staten, som vi holder paa, er ikke det samme som Anarki, det er tværtimod den bedste Modvægt mod Anarki.

Naar det ærede Medlem og de, der deler hans Synspunkter, hævder at bygge paa Ideen om gensidig Hjælp, pointerede jeg netop under Behandlingen af Statsministeriets Budget, at det var ogsaa den Idé, vi byggede paa, men med langt større Tillid til denne Idés Bærekraft, end det ærede Medlem aabenbart har, siden han ikke tror, at den er i Stand til at bære, uden at Staten træder til.

Naar det ærede Medlem anker over, at det mest var produktive Bevillinger, det gik ud over, og hævder, at det vilde volde stor Skade, om disse Bevillinger blev fjernet, kan jeg svare baade ham og den højtærede Landbrugsminister og forskellige andre med at anføre en lille Oplevelse, jeg havde, da vi første Gang fremsatte Kravet om, at disse Bevillinger skulde beskæres. Som man vil erindre, vedtog Rigsdagen at nedskære Bevillingerne til Husdyrbruget med 30 pCt. Kort efter var jeg i et større Selskab, hvor jeg var den

eneste, der ikke var Landbruger. Der var saa kyndige Folk som en Formand for en Hesteavlforening, for en Landboforening og en Kontrolforening, og de gav mig Ret i, at disse Bevillinger skulde nedskæres ikke med 30, men med 100 pCt., de mente, at man gennem Organisationerne havde tilstrækkelig Kraft til at løse disse Opgaver. Det var altsaa praktiske Folks Bifald, og jeg har ikke blot ved denne, men ogsaa ved mange andre Lejligheder faaet Tilslutning. Til Oplysning skal jeg blot yderligere tilføje, at de paagældende alle var gæve Venstremænd.

Naar det anføres, at vi f. Eks. overfor Hedebruget kun har foreslaaet en Nedskæring med 40 pCt., men for Husmændene foreslaar det hele strøget, er det netop Grænsetilfælde, hvor man kan sige, at det kan være tvivlsomt, hvor Grænsen gaar mellem Bevillinger, der har et vist filantropisk Skær, og direkte økonomiske Bevillinger. I saadanne Tvivlstilfælde har vi valgt at gaa noget lempeligere frem. For øvrigt forekommer det mig, at naar det viser sig, at der staar en stærk Organisation bagved, er der mere Grund til at tro, at den kan bære Nedskæringen, end Institutioner, der udelukkende lever paa Statsbevilling. Overfor saadanne hævder vi netop, at man maa gaa gradvis frem ved Afviklingen.

Andreasen: Jeg har bedt om Ordet for ganske kort at omtale to Samraad, der findes opførte i Betænkningen under Nr. 12.

Det første angaar Spørgsmaalet om Salg af Træ fra Statens Skove. Jeg rejste dette Spørgsmaal i Finansudvalget, fordi det er en Kendsgerning, at vi i mange Tilfælde ikke faar det Udbytte af Statsskovene, vi trænger til og ogsaa kunde faa, fordi Salget fra Skovene ikke foregaar paa tilbørlig forretningsmæssig Maade. Ministeren har i Udvalget lovet at have sin Opmærksomhed henvendt paa Sagen, hvilket jeg takker ham for. Det er da mit Haab, at det Forhold, som man undertiden ser, navnlig i de sjællandske Skove, at Træet staar saa længe, at Værdien næsten bliver til intet, uden at det afhændes, ikke mere skal finde Sted.

Det andet Spørgsmaal angaar en ofte omtalt Sag, nemlig Skovløbernes Andragende om Pension. Jeg havde Lejlighed til en Gang i Efteraaret sammen med en Deputation af Skovløbere at forhandle denne Sag med den højtærede Minister. De paagældende Skovløbere har tilbudt, at de ligesom andre i Statens Tjeneste